

Augmenta la pobresa, però també la solidaritat

Dv, 29/10/2010 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

El passat diumenge 17 d'octubre se celebrava el Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa. Tots sabeu i recordareu aquell esperit optimista de l'any 2000 que va portar a declarar per part de les Nacions Unides l'objectiu del mil·lenni per a l'eradicació de la pobresa en el món en un període de deu anys, l'any 2010. La Unió Europea també ho va assumir com a un objectiu seu i propi en el famós Tractat de Lisboa. Però a aquesta fita ja hi hem arribat i no hem aconseguit massa més que controlar l'increment de la pobresa, per molt que en algunes zones del nostre planeta, com Brasil, la Xina o la Índia, s'hagi reduït molt considerablement; però també hi ha altres zones de l'Àfrica, l'Àsia o Amèrica Llatina on, no tan sols no ha reculat, sinó que fins i tot ha augmentat. És per això que ara, amb menys pretensions que l'any 2000, s'ha canviat d'estratègia i ja es parla d'aconseguir reduir la pobresa en un 25% quan, d'aquí a deu anys, arribem al 2020.

Pel que fa a la nostra situació, la cosa no és que ens vagi massa millor. Ara estem immersos en una crisi econòmica que ni tan sols imaginàvem l'any 2000. Per la qual cosa també ha augmentat el nombre de pobres en els nostres escenaris quotidians. Segons se'ns ha repetit aquests dies, al nostre país, un de cada cinc catalans està en situació de pobresa. Pot ser que nosaltres, personalment, no en tinguem aquesta percepció, pel cercle de persones amb les quals ens relacionem habitualment. Un de cada cinc dels nostres amics no és un pobre. Però ben segur que també hi ha algú que ho viu a l'inrevés i cinc o deu dels seus amics són pobres. Diumenge passat les 29 federacions que formen part de la Taula del Tercer Sector, representants de les més de 3000 entitats socials del nostre país, van presentar un compromís contra la pobresa per avançar en aquest camí cap a la seva total i definitiva eradicació. Fins i tot han trobat un bonic lema, que diu: "Donem el millor de nosaltres".

Des de Càritas, aquests dies, també se'ns ha fet saber que ells han constatat l'augment de persones que no poden cobrir les seves necessitats familiars i personals més bàsiques. Més de 50.000 persones s'han adreçat a Càritas a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, de gener a octubre de 2010, perquè han necessitat ajuda per fer front a les despeses més bàsiques: alimentació familiar, lloguers i pagament d'habitacions, rebuts de llum, aigua i gas, transport, llibres i material escolar. Segons ens diuen ells mateixos, el principal problema que presenten les persones ateses per Càritas, aquelles que estan en plena edat laboral, és una altíssima taxa d'atur que supera el 62% de les persones ateses; mentre que només l'11% té una feina amb contracte. Càritas constata un augment alarmant de situacions personals i familiars, en les quals la manca d'expectatives laborals sumeix la persona en el desànim i en la postració. Només el suport -sobretot de les famílies- i de les entitats d'atenció social, públiques i privades, alleuja en part els greus problemes de tantes famílies: les d'aquí i les que han vingut de fora, que viuen des fa anys entre nosaltres i han treballat -mentre han pogut- en les feines que els d'aquí no volien fer. Davant d'aquesta realitat, Càritas demana als Governos màxima prioritat en l'atenció a les persones. També,

màxim rigor en la gestió de la despesa per aconseguir la màxima eficiència social i perquè, d'una vegada per totes, el dret al treball i el dret a l'habitatge siguin drets reals i permetin a les persones fer front -amb el seu treball, esforç i capacitats- a les necessitats de les seves famílies i personals. I si cal canviar lleis que posen el lucre i l'especulació per davant de les persones, és el moment d'esmenar-les. Càritas confirma -i repeteix, una vegada més- que les persones no volen subsidis, volen feina. I demana als partits polítics perquè en la propera campanya electoral no facin servir la migració com a pretext, afavorint actituds xenòfobes que no farien sinó agreujar els problemes de convivència en moments difícils com els actuals. I demana que sapiguem entre tots veure, i valorar, abans que res, les persones i no els seus trets ètnics diferencials. Càritas seguirà oferint tant com pugui respostes, certament limitades, als problemes que avui tenen plantejats tantes persones i famílies.

Però també ens hem de felicitar, perquè si Càritas ha notat un augment de les necessitats també és veritat que ha notat un augment de la solidaritat, sobretot pel que fa referència al petit donatiu, a aquell que és d'una quantitat petita (de 10 o 20 euros) però que representa un esforç personal gran. Per acabar, tothom apunta que el que caldria ara seria fer un salt qualitatiu i poder passar de la solidaritat, a vegades ocasional i puntual, a desenvolupar un autèntic sentit social, continu i permanent.